

FRA NÆR OG FJERN

Begravelseshøjtideligheden for ældste LeGrand Richards.

Den 14. januar
blev der holdt begravelseshøjtidelighed i Salt Lake Tabernaklet på Tempelpladsen for ældste LeGrand Richards fra De tolvs Kvorum. Han døde den 11. januar i en datters hjem i Salt Lake City. Han ville være fyldt 97 år den 6. februar.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede ved højtideligheden, og hans personlige sekretær, D. Arthur Haycock, læste et særligt budskab, som profeten havde skrevet. Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, ledede mødet, og han holdt tillige den afsluttende tale. De andre talere var: Præsident Ezra Taft Benzon, præsident for De tolvs Kvorum, samt to medlemmer af De tolvs Kvorum: Ældste Mark E. Petersen og ældste Boyd K. Packer. Desuden talte ældste Richards søn, LaMont Richards. Musikken blev fremført af Tabernakelkoret.

De mange tusind, som overværede højtideligheden, hørte disse brødre fremhæve ældste Richards for det liv, han havde levet og det eksempel, han havde været. Han var den ældste levende generalautoritet. Hans liv havde strakt sig over det meste af den nyere tids historie samt den periode der omfatter gengivelsen af evangeliet.

Ældste Packer påpegede, at vi gennem LeGrand Richards øjne, »denne elskede mands øjne, har skuet tilbage over kirkens historie. Da LeGrand Richards blev født, præsiderede John Taylor over kirken. Da han var syv år gammel, var han tilstede ved indvielsen af Salt Lake Templet. Han huskede præsident Wilford Woodruff meget tydeligt - ja, han huskede alt meget tydeligt.«

»Han havde en diakons alder, da Lorenzo Snow blev den femte præsident for kirken, og han var 14 år gammel, da præsident Snow gengav åbenbaringen om tiende til kirkens medlemmer i St. George, Utah.

Han var midt i teen-age årene, da

Heber J. Grant indviede Japan, så evangeliet kunne blive prædiket der, og han rapporterede til præsident Joseph F. Smith personligt efter sin første mission.

Han var ung og nygift, da opdagelsesrejsende, admiral Robert Peary, som den første nåede Nordpolen. Som 26 årig var han missionspræsident i Holland. Han var 29 år gammel, da opfinderen, Alexander Graham Bell, første gang talte i telefon.

Han var 37 år gammel, da filmindustrien brød stilheden og præsenterede talefilmen. Og han var 40 år gammel, da Arizona templet blev indviet. Det var et år før flyveren, Charles Lindbergh, blev den første, som fløj alene over Atlanterhavet.

Ældste Packer sagde, at indenfor de seneste år, da ældste Richards blev »usikker på benene, gik jeg sammen med ham til vore møder. Da han ikke kunne klare at gå, kørte jeg ham i kørestol. Han kaldte mig sin skytsengel.

Hans familie og brødrene i kirken har somme tider takket mig for, at jeg tog mig af ham. Det gjorde mig flov, og jeg må nu tilstå noget. Det var ikke blot venlighed, som fik mig til at passe på ham. Det var en hunger efter kendskab til historien om, hvordan evangeliet kom til os. Det var for mit vedkommende et ønske om at lære.«

Ældste Packer sagde videre: »Det var ikke navne eller steder eller datoer, vi talte om. Dem kunne jeg læse i bøger. Det var andre ting - emner, som sjældent skrives ned eller tales om. Ikke mystiske ting, men almindelige, tros-fremmende begivenheder.«

»Jeg spurgte ham om, hvordan dette eller hint gik til, og så fortalte han mig det.«

Ved en bestemt lejlighed, fortalte ældste Packer, talte han med præsident Marion G. Romney, da ældste Richards kom ind i kontoret. »De talte sammen om deres lange liv og om det forestående kald til at gå igennem sløret til den anden side. Begge talte de om den hustru, som var gået forud for dem i døden. (Søster Romney døde i 1979 og søster Richards i 1978) og de spurgte hinanden om, hvordan de skulle finde dem i åndeverden.

»Jeg var klog nok til at lytte lige så stille, mens disse to ærværdige apostle, disse profeter, disse Guds mægtige mænd talte om, hvad de vidste om livet bag sløret. Det var en storslået time med store lærere, Guds hellige mænd.«

I sin mindetale sagde præsident Spencer W. Kimball: »LeGrand Richards var en uforbederlig optimist, og han talte med en sjælden blanding af kundskab og humor, trøst, opmuntring og visdom. Han talte sjældent ud fra en skrevet tekst. Han talte blot fra hjertet, idet han trak på et helt livs erfaringer, studium og inspiration.«

»Broder Richards havde sin helt personlige stil, og den var enestående på enhver måde. Jeg tror ikke, at der nogensinde var nogen, der blundede under hans taler. Han talte altid med entusiasme, varme og overbevisning. Han ledte aldrig efter ordene eller tøvede, når han skulle finde de rette ord fra skriften. Hans åndelige og livlige taler blev hans kendetegn. Han var hengiven og fuld af energi, bar altid vidnesbyrd og tvivlede aldrig. Han stod fast gennem næsten 100 års forandringer. For alle sidste dages hellige var han som et anker af håb og sandhed og retfærdighed.«

Præsident Ezra Taft Benzon sagde: »Uden tvivl er LeGrand Richards en af de ædle og store, som blev vist i et syn for fader Abraham. Der er intet større eksempel på vor religion i virksomhed end det liv, som vor trofaste broder levede. Hvor vi elsker ham og vil savne ham.«

Præsident Benzon sagde videre, at ældste Richards »vil altid blive husket blandt sine kolleger som en af de reneste sjæle - aldrig påtaget eller falsk. Hans eneste ønske var at fremme sandheden. Hvor vi påskønnede hans oprigtighed, ligefremhed, totale og energiske indvielse og strålende humør.

Han virkelig elskede og forstod skrifterne. Han kunne mange, mange passager udenad, og vi kan lære af hans liv og studere skrifterne, så vi kan lære og huske de passager i skriften, som kan opløfte, inspirere og lægge en grund for vor tro.«

Ældste Mark E. Petersen erindrede, at da han var en ung mand, som deltog i søndagsskolen, fik hans klasse besøg af et medlem af højrådet, LeGrand Richards. »Denne højrådsbroder stod foran os i ca fem minutter, men aldrig før eller siden har nogen fem minutters periode fyldt mig med sådan en begejstring for evangeliet, ej heller bestyrket min tro sådan som den korte tale gjorde.«

»Fra da af,« sagde ældste Petersen, »Blev LeGrand Richards et ideal i mit liv. En mand, som har opløftet mit syn på kirken og på livet i almindelighed. En mand, hvis styrke har inspireret mig gennem årene.

Siden jeg var dreng har jeg troet på Gud, men at høre LeGrand Richards bære sit vidnesbyrd har hjulpet mig til at tro mere end nogensinde.«

I sin tale sagde broder LaMont Richards: »Far's arbejde i kirken belønnede ham med de helliges kærlighed. Vor kære mor plejede at sige, når far kom hjem fra en stavskonference, hvor han havde haft til opgave at præsidere: »LeGrand, de hellige forkæler dig, jeg kan slet ikke følge med.«

»Far ønskede at fortælle jer, de hellige, hvor meget han virkelig elskede jer. Han besøgte jeres hjem, sad ved jeres bord, talte med jeres børn og gav jer præstedømmevelsignelser. Han plejede at sige: Jeg kender alle de hellige, blot ikke deres navne.«

Broder Richards sluttede sin tale med at citere sin far's vidnesbyrd om evangeliet.

»Af hele mit hjerte og sjæl bærer jeg mit vidnesbyrd om guddommeligheden i dette værk, at Gud den evige Fader har forudbestemt dets skæbne. Det er bygget på en grundvold af apostle og profeter, med Kristus vor Herre som hovedhjørnestenen. Han leder kirken i dag og vil blive ved med at gøre det, indtil han kommer i himlens skyer, sådan som de hellige profeter har forudsagt. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen.«

Kirkens Nyhedstjeneste

En stout svensker - sørger for næring til både legeme og sjæl!

En artikel fra Church News af Dorothy Stowe

Som regionalrepræsentant for de skandinaviske lande og med sit daglige arbejde indenfor opkøb og opbevaring af hvede, tager Bo G. Wennerlund sig af næringen for både legeme og sjæl til dem, som omgiver ham.

Wennerlund blev omvendt til kirken i 1949 af to missionærer, som senere igen har tjent i Sverige: Spencer F. Jenson, præsident fra 1979 til 1982 over Sverige, Gøteborg Mission (nu igen en del af Sverige, Stockholm Missionen), og L. Ronald Folkersen, præsident for Den svenske Mission (nu Sverige, Stockholm) fra 1972 til 1975

Wennerlund er født i Ørebro. Ud af en familie på 7 - forældre og fem børn - var det kun ham og hans broder, som sluttede sig til kirken, skønt det var hans far, som først havde kontakt med missionærerne og opmuntrede sine børn til at tale med dem. »Jeg var sammen med missionærerne til jul, og den 1. april blev jeg døbt«, fortæller ældste Wennerlund, »delvis på grund af min fars tilskyndelser.«

Den første kirkestilling Wennerlund havde, var at dirigere koret i Stockholm gren. »Der var kun 1000 medlemmer i Sverige, da jeg blev døbt - nu er der 6500.«

Snart blev han præsident for GUF, og i 1955 blev han grenspræsident for Stockholm 2. gren. Fra 1961-64 var han distriktspræsident for Stockholm distrikt. I 1964 blev han rådgiver til missionspræsidenten, og som sådan tjente han de næste 11 år sammen med 5 præsidenter, idet han altid havde ansvaret for ungdomsarbejdet i kirken.

»I 1975 (omkring ved samme tid, Stockholm stav blev organiseret) ringede præsident Marion G. Romney og kaldte mig til at være regionalrepræsentant. Jeg var overvældet, og jeg kunne kun knæle ned, da samtalen var færdig. Mine børn vågnede, og spurgte mig, hvorfor jeg blev ringet op fra Salt Lake City. For sjov fortalte jeg dem: »De ville såmænd bare finde ud af tidsforskellen mellem Sverige og USA.«

Siden 1975 har Wennerlund set stor fremgang i Skandinavien. »Da jeg blev kaldet, var der en stav i København og en i Stockholm,« siger han, »i

1977 blev Oslo stav organiseret, og nu er der også en stav i Gøteborg, en i Helsinki, og en i Århus. Alle arbejder hårdt, og vi har nu omkring 18000 medlemmer i Skandinavien.«

Når Wennerlund har opgaver som regionalrepræsentant, kan han bedst lide at køre i bil, fremfor at flyve, så kan han have sin hustru, Maud med, og deres week-end'er går ofte med at rejse rundt i Skandinavien.

Med over 40 års ægteskab bag sig, kan Wennerlund give dette meget vigtige råd: »En præstedømmebærers første ansvar er at have et godt forhold til sin hustru - hvordan kan man tale med Herren med god samvittighed, hvis man ikke har gode forhold i sit hjem?«

Wennerlund er stolt af familiesammenholdet. Hans hustru sluttede sig til kirken fire år efter ham. De har 8 børn i alderen 24 til 38 år. Alle er gift og aktive i kirken, og der er i alt 22 børnebørn.

I sit daglige arbejde er Wennerlund indkøbschef i kornafdelingen i et firma, som er en del af Sveriges Kooperative Engros Sammenslutning og hans firma producerer 25% af det mel, som forbruges i Sverige. Skønt landet har en overproduktion af hvede, så er kvaliteten ikke den bedste til opbevaring, fordi proteinindholdet er lavt på grund af de regnfulde somre. »Vi importerer forårshvede - hård hvede fra USA og Canada, »fortæller han.

Regeringen i Sverige har, som i de andre skandinaviske lande, programmer til opbevaring af hvede, og som professionel på området bliver Wennerlund ofte rådspurgt med hensyn til kirkens medlemmers personlige forråd. Han betragter Danmark som særlig flittig med hensyn til både offentligt og personligt forråd - »det er et overflødighedens land.«

Diamantbryllup

Onsdag den 27. april kunne Linda og Ole P. Petersen 1. ward, fejre deres 60 års bryllupsdag - diamantbryllup.

Br. Petersen blev medlem af kirken i 1910, og har således trådt sine barnesko i Korsgade, men da hans familie kom væk fra kirken, mens han endnu var barn, var det først i 1966, han sammen med sin hustru fandt tilbage til kirken.

Selv om br. Petersen virkelig ikke kunne huske, hvilken kirke det egentlig var, han var kommet i som barn, har han dog senere udtalt, at han ikke er i tvivl om, at det var den gave, i form af Helligånden, han fik ved håndspålæggelse, der gennem hele livet har hjulpet ham i hans ansvarsfulde hverv.

Br. Petersen blev uddannet som skibssmed i 1932 og han var til 1935 lærer på Den internationale Højskole. Så blev han forstander på »Ravnsborg«, og fra 1938 og til han i 1967 blev pensioneret, var han forstander på Statens Ungdomsskole ved Løg-

stør. Her blev unge, arbejdsløse hjulpet tilbage til samfundet, og det er utallige, der i dag kan takke br. Petersen for den chance, de fik til at få en god og meningsfuld tilværelse.

I alle årene var br. og str. Petersen sammen i dette arbejde, og i praksis betød det, at str. Petersen var økonoma i skolens køkken og sørgede for mad til de 100 elever, der var ad gangen på hjemmet.

Efter en så aktiv tilværelse, hvor de havde gået »hånd i hånd« fandt br. og str. Petersen sammen kirken, og det blev deres pensionisttilværelse sandelig ikke mindre aktiv af.

Br. Petersen har bl.a. virket som sekretær for missionspræsidenten i 9 år og derefter som sekretær for grenspræsidenter og biskopper, som regel med ansvar for det financielle. Et arbejde, som han har udført på en sjælden, perfekt måde.

Str. Petersen har givet sin sjæl til hjælpeforeningen. Mange præsidentinder har nydt godt af hende som Rådgiver eller som hjemkundskabsleder.

Linda gik i det stille og holdt trådene i sin hånd - og sørgede bare for, at tingene var i orden og fungerede. Selv betegnede hun sin indsats på sin sædvanlige og humoristiske måde: »Ja, jeg går bare sådan i baggrunden og rydder op!«

»Gå omkring i Jesu navn - og virke sådan i det stille« er den betegnelse, man kan hefte på str. Petersens arbejde i hjælpeforeningen.

Som Linda og Oles livsværk blev udført af dem i kærlig samdrægtighed - og uden et ondt ord imellem dem nogensinde - således har vi også set dem bogstavelig talt gå hånd i hånd i den tid, de har viet deres liv til kirken. De har udstrålet ægte kærlig-

hed til Herren og til Næsten, og den kærlighed har reflekteret, så vi alle elsker dem.

Vi forener os i et **HJERTELIG TILLYKKE** til Linda og Ole i anledning af deres store dag.

Lis Billeskov Jansen
Korrespondent

Silkeborg gren får nye lokaler

Gennem årene har Silkeborg gren haft til huse flere steder, blandt andet i en gård i Vestergade 33

Efter en del år der, gik vejen fra 1975 om ad Herning, hvortil Silkeborgs medlemmer kørte hver søndag

Da grenen igen skulle oprettes i 1980, blev møderne først holdt i Medborgerhuset, men fra januar 1983 mødes man i nye lokaler på Århusvej 21.

På billedet ses Silkeborg grens nye mødested. Lokalerne er i stueetagen til venstre for indgangsdøren.

Grenens medlemmer er glade for deres nye lokaler, og her ses søstrene (fra venstre) Birte Westergård Poulsen, Karen Darre, Edit Sørensen og Harriet Hansen ved hjælpeforningens aktivitetsmøde.

Gerda Hansen
Korrespondent

Årets store musikbegivenhed i København

Lørdag d. 29. jan. halede København stavs aktivitetskomite en virkelig solid succes i land.

Der var lagt op til noget helt specielt, og ingen gik skuffede hjem

Udvalget af kunstnere var ligeligt fordelt mellem stavens egne talenter og gæster udefra, og repertoiret var så bredt, at der var noget at hente for enhver.

Aftenen begyndte med Gladsaxe kor og musik-skole, som sang et uddrag af Jomfruburet, hvorefter vi hørte et par af Palle Hattings nye numre. Jes Gram spillede Handel på obo. To gæster Palle og Dorte sang og spillede Pia Rau-sange og første halvdel af programmet blev sluttet af Arvid Aaager på flyglet. Vi venter os store ting fra ham.

Efter pausen lagde spillemandsgruppen RØDDER fuldstændigt publikum for deres fødder. Det var virkelig kvalitet. Det er ikke sidste gang, vi hører fra dem. Alex Franci Hansen sang et potpourri fra Farinelli, som gjorde stor lykke, især da hans datter fra gulvet foran scenen søgte at få hans opmærksomhed.

Et andet af aftenens højdepunkter var Else Larsson fra Frelsens Hær, og hun havde for nylig været i fjernsynet. Hendes smukke sang henrykkede alle, og hun fik også folk til at synge med.

Vi ved alle, hvor dejligt Birgit Sørensen synger, og hun skuffede os bestemt ikke.

Og så var vi fremme ved slutningsgruppen THE SHALLOWS, og jeg skal love for, at de fik salen til at koge. De spillede som The Shadows, så man dårligt kunne høre forskel, og

»Vi ved alle, hvor dejligt Birgit Sørensen synger«

»Spillemandsgruppen RØDDER lagde fuldstændig publikum for deres fødder«

folk havde svært ved at holde fødderne i ro. De fik ikke lov til at holde op, før de havde givet adskillige ekstranumre.

Da en ung mand bagefter blev spurgt, af en, der ikke havde været med, om aftenen havde været en succes, svarede han: »Ja, det var simpelthen en succes, det er det bedste der har været i kirken i mange år«. Og jeg for min del var glad for , at jeg havde taget så mange af mine venner med derhen.

Tak til Stavens aktivitetskomite for en dejlig aften. Fra nu af, når jeg ser deres festlige bomærke på et arrangement, vil jeg bestemt sørge for ikke at gå glip af det.

En glad tilskuer

»Gør så lidt som muligt«

Marianne Krogh-Thomsen, Kbh. 2. ward, fortæller om sin velfærdsmission i Bolivia.

I maj 1981 blev jeg kaldet til at tjene som missionær i Bolivia. Foruden at tjene som almindelig missionær blev

To indianerbørn foran deres lerhuse. Murstenene til husene bliver lavet af mudder blandet med strå som tørres i solen. Børnenes sko er lavet af gamle bildæk.

jeg bedt om at bruge en hel del tid på velfærdsprogrammet

Jeg havde altid haft et meget stærkt ønske om at tjene som velfærdsmissionær, men da det kom til stykket, tror jeg nok, jeg lignede et kæmpe spørgsmålstegn - hvorfor lige mig? Hvad er en velfærdsmission? Skal man ikke være sygeplejerske? (Det er jeg nemlig ikke).

Jeg begyndte den 2. juli 1981 på sprogskolen i USA. Her skulle der først læres engelsk, så jeg derefter kunne fatte, hvad det egentlig var, de ville forsøge at lære mig, nemlig SPANSK og velfærdsarbejde.

Det spanske gik som enhver anden sprogklasse: Verber, grammatik osv. Velfærdsklasserne var lidt af en oplevelse. Den første sætning, de terpede ind i vore hoveder var: »Do as little as possible« (Gør så lidt som muligt). Først var jeg lige ved at tro, at der var noget galt. Her arbejdede vi som aldrig før. Fra tidlig morgen til sen aften, og så fortalte de os, at vi skulle lave så lidt som muligt!

Den næste sætning, vi lærte, var: »Velfærdsprogrammet er ikke et af kirkens programmer, men evangeliet i virksomhed« - eller hvordan man lever evangeliet.

Efter 8 ugers træning blev vi sendt til vore respektive missioner, hvor vi skulle undervise kirkens medlemmer i de ting, vi havde lært.

Jeg må nok hellere fortælle lidt om, hvordan Bolivia egentlig er. Landet ligger midt i Sydamerika og er ca 5 gange større end Danmark. Landet har en højdeforskel fra ca 200 meter over havets overflade til ca 4000 meter. Der er meget store klimaforskelle i de forskellige egne. Det

Disse indianerkvinder spinder garn mens de sælger grøntsager på markedet. Bolivia er det land i Syd-Amerika der har flest oprindelige indianere (lamaniter)

svinger fra ulideligt varmt til hunde-koldt.

En ting er dog ens over hele landet, og det er de støvede jordveje. De bliver til mudder eller hele floder, når det regner. Befolkningen bor i mudderhuse uden elektricitet eller toiletforhold. De er meget fattige. Mange tjener ikke mere end 100 - 150 kr. om måneden - og man behøver faktisk ca 350 kr. alene til mad!

De har derfor masser af problemer, som vi skulle forsøge at hjælpe dem ud af.

For at finde ud af, hvor de største problemer lå, begyndte vi at arbejde med lederne i kirken, og nu forstod jeg pludselig, hvorfor de så grundigt havde banket »gør så lidt som muligt« ind i hovederne på os. De lokale ledere havde nemlig ikke megen erfaring i lederskab og var fuldstændigt overbeviste om, at eftersom vi havde meget mere erfaring end de, var vi fødte hjælpeforeningspræsidentinder, søndagsskolelærere, besøgslærerinder osv.

Jeg må indrømme, at det nok ville have været sjovt at komme hjem fra en mission og kunne sige, at man havde arbejdet 5 måneder som hjælpeforeningspræsidentinde, men det var ikke rigtigt meningen med det hele. I stedet tog vi de lokale ledere ved hånden og viste dem, hvordan de skulle gøre det. Vi forsøgte at gøre det på en sådan måde, at de troede, at det var dem selv, der havde lavet det hele uden vor hjælp, således at de senere ville kunne klare deres opgaver helt uden os.

Vores næste opgave bestod i at

Mænd der spiller fløjte ved verdens højst beliggende sejlbare saltvandssø.(ca. 4000 m.o.h.)-Titicacasøen. Indianerne bruger virkelig disse klædedragter til hverdag-ikke kun til fester.

hjælpe de lokale medlemmer. Det første, jeg forsøgte mig med, var læseundervisning, så de selv kunne læse skrifterne, samt eventuelt få en bedre uddannelse. Efter et par måneder besluttede vi at få medlemmerne til selv at undervise hinanden, så programmet kunne fortsætte, når vi blev flyttet til et andet område.

Vi underviste i karriere-forberedelse, budgetlægning, forråd, havebrug, ernæring, vaccination, førstehjælp, familiehjemmeaften. taleforberedelse, fasteloven, tiendeloven - og meget mere.

Fasteloven og tiendeloven var det meget svært for medlemmerne at efterleve, eftersom de var så utroligt fattige. Det var også svært for mange missionærer at undervise i netop disse principper. Jeg kom dog til den konklusion, at NETOP DISSE søskende behøvede velsignelser fra Herren, for han kan meget bedre give det, de behøver, end vi andre nogensinde kan.

Her i Danmark kan vi også hjælpe disse søskende, der er så langt borte. I en lille by var der en ung mand, der pludselig fik blindtarmsbetændelse. Familien, der var meget fattige, tog ham til byens dårligste hospital. Da lægerne opererede ham, fandt de en svulst i maven, så de lukkede det hele igen og sendte ham hjem, og han blev selvfølgelig dårligere og dårligere.

Missionærerne syntes så efterhånden, at det var på tide, at kirken hjalp til. Den unge mand blev sendt til en anden by med et meget bedre hospital, hvor han fik udført de operationer, han trængte til, og han fik

Marianne Krogh-Thomsen underviser i strikning som led i hjemmeproduktionsprogrammet.

En indianerkvinde med sine børn og en lama. Lamaen bliver brugt ligesom heste og æsler i andre lande.

også tilsendt proteinrig kost og medicin fra USA.

I dag er han sund og rask og kan atter forsørge sin mor og søster. Alt dette takket være de FASTEOFRE, vi betaler hver gang, vi faster. Fasteofferet havner ikke kun på biskoppens kontor, men bliver sindt til trængende og nødlidende over hele verden. Det er derfor profeten så indtrængende opfordrer os til at betale et rigeligt fasteoffer, så vi bedre kan hjælpe vore medsøskende.

Selvom man er fattig, giver kirken ikke mad , tøj og andre fornødenheder lige med det samme. I stedet lærer den os hjælp til selvhjælp. Den bedste måde, vi kunne hjælpe folk til at få mere mad på, var ved at hjælpe dem med at lave deres egen have (igen en af profetens befalinger). For os ville det have været lettest selv at købe frøene, grave jorden, så frøene, vande haven osv, men igen måtte vi bruge princippet fra sprogskolen og få familierne til selv at lave næsten alt arbejdet. Formålet var igen at give dem selvtillid, så de ville fortsætte med deres have, når vi ikke længere var der. Vi fandt ud af, at udnyttelse af egen have kan halvere madbudgettet -· så det er værd at forsøge herhjemme også

Jeg hørte engang een sige: »En god leder , leder andre til at blive gode ledere«. Jeg tror, det er formålet med en velfærdsmission at få folk til at forstå og efterleve evangeliet så de bagefter kan hjælpe andre frem i evangeliet, eller med andre ord...»Giv en mand en fisk, og han har mad til en dag. Lær en mand at fiske, og han har mad til hele livet. Lær ham at lære andre, og der vil være mad til en hel nation«.

Jeg kunne skrive i hundredvis af sider om at leve evangeliet, men i stedet vil jeg opfordre til at man studerer kirkens bøger. Skrifterne er fulde af anvisninger, og vi har en levende profet i dag samt 12 apostle, som alle vejleder os i, hvordan vi skal leve evangeliet.

Reorganisering i København stav

Nye rådgivere til stavspræsident Henning K. Frederiksen

Ved stavspræstedømmemødet den7. februar blev stavspræsidentens to rådgivere afløst: Førsterådgiver Johan S. Koch, der som meddelt i sidste nummer af bladet er den ny biskop i København 1. ward, og andenrådgiver Arnt K. Valgren.
Som førsterådgiver opretholdtes Arnt K. Valgren, og som ny andenrådgiver opretholdtes Bent S. Jensen.

Stavspræsident
Henning K. Frederiksen

Førsterådgiver
Arnt K. Valgren

Andenrådgiver
Bent S. Jensen